

**ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΣΩΘΕΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΜΕ
ΕΝΑΡΕΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.(ΜΙΚΡΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ)**

Ὅποιος θέλει νὰ σωθεῖ . Μικρὸς Ευεργετινός

Ὁ ἀββᾶς Παλλάδιος εἶπε:

- Ἡ ψυχὴ ποὺ ἀγωνίζεται σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πρέπει ἢ νὰ μαθαίνει σωστὰ ὅσα δὲν ξέρει ἢ νὰ διδάσκει μὲ σαφήνεια ὅσα ἔμαθε. Ἄν δὲν θέλει νὰ κάνει τίποτε ἀπὸ τὰ δύο, τότε δὲν εἶναι καλά. Γιατὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποστασίας βρίσκεται στὴν ἔλλειψη τῆς διδαχῆς καὶ στὴν ἀνορεξία τοῦ θείου λόγου, ποὺ τὸν πεινάει πάντα ἢ φιλόθεη ψυχὴ.

Εἶπε πάλι ὁ ἀββᾶς Παλλάδιος:

- Περισσότερο κι ἀπὸ παράθυρο φωτεινό, πρέπει νὰ κυνηγᾶει κανεὶς τὶς συναναστροφὲς ἐνάρετων ἀνθρώπων, γιατί μὲ τὴ βοήθειά τους θὰ μπορέσει νὰ δεῖ τὴν καρδιά του σὰν ἓνα καθαρογραμμένο βιβλίο καί, συγκρίνοντας τὴ ζωὴ του μὲ τὴ ζωὴ ἐκείνων, νὰ διαπιστώσει τὴ δική του ραθυμία ἢ ἐπιμέλεια. Γιατὶ στοὺς ἐνάρετους ὑπάρχουν πολλά, καὶ ἐξωτερικὰ ἀκόμα στοιχεῖα, ποὺ φανερώνουν τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς τους: τὸ χρῶμα, ποὺ ἀπλώνεται στὸ πρόσωπο μὲ τὴ θεάρεστη πολιτεία, ὁ τρόπος τῆς ἐνδυμασίας, ἡ ἀπλότητα τοῦ ἥθους, ἡ σεμνότητα στὰ λόγια, τὸ ἀπέριττο στὶς λέξεις, ἡ σύνεση στὶς σκέψεις, ἡ προσοχὴ στὶς ἐκδηλώσεις. Ὅλα τοῦτα ὠφελοῦν ὑπερβολικὰ ὅσους τὰ παρατηροῦν, καὶ ἀποτυπώνουν στὶς ψυχές

τους ἀναλλοίωτα πρότυπα ἀρετῆς.

Ἐνας γέροντας - διηγήθηκε ὁ ἀββᾶς Κασσιανὸς - ποὺ ἀσκήτευε στὴν ἔρημο, παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ

τοῦ δώσει τοῦτο τὸ χάρισμα: Ὅταν γίνεται πνευματικὴ συζήτηση, νὰ μὴ νυστάζει ποτέ, ὅταν ὅμως κανεὶς ἀργολογεῖ ἢ κατακρίνει, τότε νὰ τὸν παίρνει ὁ ὕπνος, γιὰ νὰ μὴ μολύνονται τ' αὐτιά του μὲ τέτοιο δηλητήριό. Καὶ πραγματικά, τοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε.

Ἐλεγε λοιπὸν αὐτὸς ὁ γέροντας, πῶς ὁ διάβολος εἶναι θιασώτης τῆς ἀργολογίας καὶ ἀντίπαλος

κάθε πνευματικῆς διδαχῆς.

Ἐπιβεβαίωνε μάλιστα τὸ λόγο του μὲ τοῦτο τὸ παράδειγμα:

- Μιὰ φορά, καθὼς μιλοῦσα γιὰ ψυχωφελῆ ζητήματα σὲ κάποιους ἀδελφούς, τόσο πολὺ νύσταξαν, ποὺ δὲν μποροῦσαν οὔτε τὰ βλέφαρά τους νὰ κουνήσουν. Κι ἐγὼ τότε, θέλοντας νὰ φανερώσω πὼς αὐτὸ συμβαίνει ἀπὸ δαιμονικὴ ἐνέργεια, ἄρχισα ν' ἀργολογῶ. Στὴ στιγμή ξενύσταξαν κι ἔγιναν ὀλόχαροι! Ἀναστέναξα καὶ τοὺς εἶπα: «Δέστε, ἀδελφοί μου! Ὅσο μιλούσαμε γιὰ οὐράνια πράγματα, τὰ μάτια ὅλων σας τὰ ἔκλεινε ὁ ὕπνος. Μόλις ὅμως ἀκούστηκαν λόγια μάταια, ὅλοι ξενυστάξατε καὶ ἀκούγατε πρόθυμα. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν, ἀδελφοί, νὰ συναισθανθεῖτε τὴν ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ δαίμονα, κι ἔτσι νὰ εἴστε προσεκτικοὶ καὶ νὰ φυλάγεστε ἀπὸ τὸ νυσταγμὸ, κάθε φορά ποὺ κάνετε ἢ ἀκοῦτε κάτι πνευματικόν».

Τρεῖς πατέρες εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ πηγαίνουν κάθε χρόνο στὸν μακάριο Ἀντώνιο. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ δυὸ τοῦ ἔκαναν διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ τοὺς λογισμοὺς καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς. Ὁ τρίτος ὅμως σώπαινε καὶ δὲν ρωτοῦσε τίποτα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἦρθαν πολλὲς φορές καὶ ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος ἔτσι πάντα σώπαινε, μὴ ρωτώντας τὸ παραμικρό, τοῦ λέει κάποτε ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος:

- Μὰ τόσον καιρὸ ἔχεις ποὺ ἔρχεσαι ἐδῶ, καὶ δὲν μὲ ρωτᾷς τίποτα;

Ἐκεῖνος τότε ἀποκρίθηκε:

- Μοῦ φτάνει μόνο ποὺ σὲ βλέπω, πάτερ.

Ἐλεγε ὁ ἀββᾶς Παφνούτιος, ὅτι ὅσο ζοῦσαν οἱ γέροντες, ποὺ ἔμεναν δώδεκα μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ κελί του, πήγαινε καὶ τοὺς συναντοῦσε δυὸ φορές τὸ μήνα. Τοὺς φανέρωνε κάθε λογισμό του. Κι ἐκεῖνοι δὲν τοῦ ἔλεγαν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνο τοῦτο:

«Ὅπου κι ἂν βρεθεῖς, μὴ λογαριάζεις τὸν ἑαυτό σου, καὶ θὰ ἔχεις ἀνάπαυση».

Διηγήθηκαν γιὰ ἓνα γέροντα, ὅτι νήστεψε ἐβδομήντα ἐβδομάδες, τρώγοντας μόνο μιὰ φορά τὴν ἐβδομάδα, καὶ παρακαλῶντας στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ Θεὸ νὰ τοῦ φανερώσει τὴ σημασία ἐνὸς χωρίου τῆς Γραφῆς. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν τοῦ τὴν ἀποκάλυψε.

Λέει τότε μέσα του:

«Νά, τόσοις κόπους ἔκανα, καὶ τίποτα δὲν κατόρθωσα. Ἄς πάω λοιπὸν στὸν ἀδελφὸ μου καὶ ἄς τὸν ρωτήσω».

Φεύγοντας ὅμως, καθὼς ἔκλεινε πίσω τοῦ τὴν πόρτα, ἔστειλε ὁ Κύριος ἓναν ἄγγελο, ποὺ τοῦ εἶπε:

- Οἱ ἐβδομήντα ἐβδομάδες τῆς νηστείας σου δὲν ἔφτασαν στὸ Θεόν.

Ὅταν ὅμως ταπεινώθηκες καὶ κίνησες νὰ πᾶς στὸν ἀδελφὸ σου, Ἐκεῖνος μ' ἔστειλε γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ ρητό.

Καὶ ἀφοῦ τὸν πληροφορήσει γιὰ τὴ σημασία τοῦ χωρίου ποὺ ζητοῦσε, ἀναχώρησε.

Εἶπε κάποιος γέροντας:

- Αὐτὸς ποὺ μπαίνει σὲ ἀρωματοπωλεῖο, κι ἂν ἀκόμα δὲν ἀγοράσει τίποτα, παίρνει πάντως ἐπάνω του κάποια εὐωδία. Ἔτσι συμβαίνει καὶ μ' αὐτὸν ποὺ ἐπισκέπτεται τοὺς πατέρες. Ἄν θελήσει νὰ ἐργαστεῖ πνευματικά, τοῦ δείχνουν τὸ δρόμο τῆς ταπεινώσεως, ποὺ τὸν προστατεύει σὰν τεῖχος ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν δαιμόνων.

Πῆγε κάποτε στὸν Ἀββᾶ Φήλικα ἕνας ἀδελφός, ἔχοντας μαζί του καὶ μερικοὺς κοσμικοὺς. Παρακάλεσε λοιπὸν τὸν Ἀββᾶ νὰ τοὺς πεῖ ὠφέλιμο λόγο. Ὁ γέροντας ὅμως σάπαινε. Ὁ ἀδελφός συνέχισε νὰ τὸν παρακαλεῖ ὥρα πολλή, ὁπότε ἐκεῖνος τοὺς εἶπε:

- Θέλετε ν' ἀκούσετε ψυχοφελῆ λόγο;

- Ναί, Ἀββᾶ, ἀποκρίθηκαν.

- Δὲν ὑπάρχει πιά λόγος, εἶπε ὁ γέροντας. Γιατὶ ὅταν οἱ ἀδελφοὶ ρωτοῦσαν τοὺς γέροντες καὶ ἔκαναν ὅσα ἐκεῖνοι τοὺς συμβούλευαν, ὁ Θεὸς ἔδινε λόγο, γιὰ νὰ ὠφεληθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ ρωτοῦσαν. Τώρα ὅμως, ἐπειδὴ ρωτᾶνε ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζουν ὅσα ἀκοῦνε, πῆρε ὁ Θεὸς τὴ χάρη τοῦ λόγου ἀπὸ τοὺς γέροντες. Δὲν βρίσκουν πιά τί νὰ ποῦν, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει ἐργάτης τῆς ἀρετῆς.

Ὅταν τὸν ἄκουσαν οἱ ἐπισκέπτες, ἀναστέναξαν καὶ εἶπαν:

- Προσευχῆσου γιὰ μᾶς, Ἀββᾶ.

<http://anavaseis.blogspot.com/>